

„Nou.... dan zal ik ook geen socialist meer zijn, want dan gaan zij natuurlijk op hun beurt aan 't heerschen en ringelooeren. Macht over anderen te bezitten, wie is er nog tegen opgewassen? Zeker niet de meeste van onze politieke leiders — eierzuchtige mooipraters, slimmerikken, baantjesjagers! Het zal nog lang duren voordat de werkelijk beste menschelijke krachten, voordat wijsheid en goedheid komen te regeeren in de wereld. Dat zullen wij niet meer beleven, mijn Lieneke! Toch zou ik dán pas uit de oppositie gaan.”

„Goed Huib” — en zij kuste hem — „dan blijven we samen in de oppositie, hoor! Maar dat socialisme van je, daar moet ik toch nog 'is goed over piekeren en met je praten. Er is mij nog te veel.... een geldluchtje aan, en te weinig besef — althans geen diep doordrongen zijn — van de grootste, de wezenlijkste levenswaarden. Ik ben nog jong, maar hoeveel armen heb ik al gekend, die volkomen rustig en tevreden leefden in hun armoe.... hoeveel rampzalige rijken....”

„O natuurlijk, natuurlijk, kindje! En daarbij: het komt er ten slotte ook niks-hoegenaamd op aan, of wij tweeën de hevigste socialisten zijn of maar gewone burgerlijke tobbers. Ingrijpen kunnen we toch maar alleen met een stembiljet, en wat beteekent dat? Wat voor menschen zijn het, die we dan zoogenaamd „kiezen”? Wat weten wij van die wereld af — wat voor essentieels? Och! Wij lezen maar wat phrasen, haastig en onnauwkeurig weergegeven in flodderige kranten — die zelf alleen commercieele ondernemingen zijn! Och, nee-nee.... Alles gebeurt ten slotte, ook in het maatschappelijke, naar Gods onbegrijpelijke.... wil, wet, aard, natuur, of hoe je 't noemen wilt. Daarin te berusten is de hoogste levenswijsheid. Rodin moet eens gezegd hebben, dat wanneer God hem zou vragen hoe hij de wereld veranderd wou hebben, hij zou verzoeken alles maar te laten zooals het is. Hoe vind je zoo'n opperste motie van vertrouwen! Ik heb dat standpunt nog niet bereikt — maar 't kan best het juiste zijn. Ik troost me maar met de overtuiging, dat ook het verzet zelf, het ingeschapen streven naar beter en hooger, tot de wereldorde moet behooren....”

„Ja-ja! En de liefde vooral! De liefde die het eerste en het laatste is...

„Mijn heerlijkheid, kom hier!”

Intusschen was het „algemeen bekend” geworden: Huib Hoogland hertrouwd, op zijn leeftijd nog. Verrassing en verwondering had het gegeven, spot en ergernis zelfs. „Zoo'n oude bok”, schreef een communist, in zijn aan de menschenliefde gewijde blaadje. Elk had er zijn zegje en lachje over. Een meisje-studente moest het zijn, ergens diep uit de provincie vandaan, heel mooi, en bijzonder intelligent, maar ja.... een kwart eeuw jonger dan hij. „Wat zeg je d'r van?” „Nou hoor, die durft!” werd